

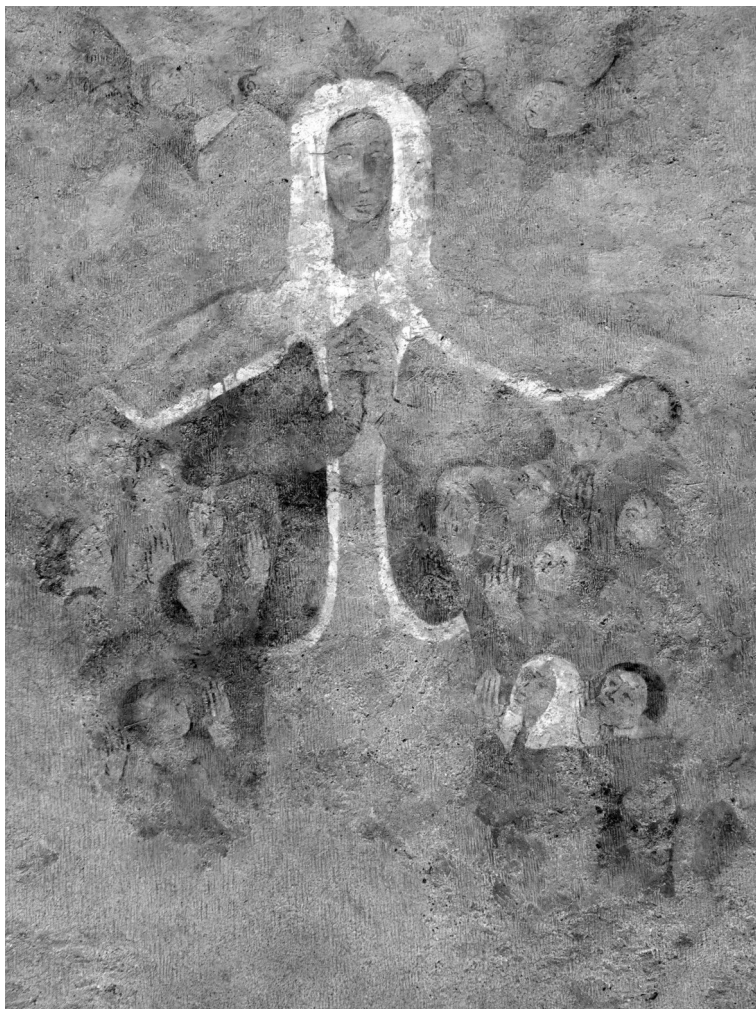
TARSOLY

A **Háló** lapja

2024. október

„Sose kételkedjünk abban, hogy gondolkodó, elkötelezett emberek kicsiny csoportjai meg tudják változtatni a világot. Valójában csak ők tudják megváltoztatni.” (Margaret Mead)

Tartalomjegyzék

Az öreg Bence tanítása.....	3
Az egyházi élet főbejárata lehet a család.....	5
A Szent Korona, 5. rész: A Szent Korona-tan 1. része.....	9
Levél Gyergyóból a főszerkesztőnek.....	11
Három generáció a Háló-táborban.....	14
Élet tánc és zene nélkül?.....	15
Közösségépítés Diósdon.....	17
Lelki egészség.....	18
Drávaszögi kirándulás.....	20

Első borítóképen

Vizsolyi Madonna (fotó Katkó Tamás)

Hátsó borítóképen

Molnár C. Pál: Betlehem, Budapest-Belváros Nagyboldogasszony
Főplébánia-templom (fotó Margitfalvy György)

Hálónk tája

Az öreg Bence tanítása

Pusztafalu a Felső-Hegyközben található törpetelepülés. Elzártága miatt az archaikus népi kultúráját a XX. század derekáig szinte érintetlenül őrizte meg. Itt található az Öreg Bence Turistaház, ahol az idei Háló-tábor került megrendezésre. Amikor beléptünk a tábor területére, egy picit megállt az idő. Parasztházak az udvaron, ahol szállást kaptak a táborozók, csűr volt a közösségi programok színtere, a hatalmas kertben pedig nagyokat lehetett rúgni a labdába, vagy éppen jókat lehetett versenyt futni. Amikor elcsendesedett a tábor, a sötétben sétálva azon gondolkodtam, hogy vajon mit szólna ehhez az öreg Bence bácsi. Gyerekeknek, családnak építette, a sajátjának. Talán még álmában sem gondolt arra, hogy hány család fogja néhány napra otthonának érezni az ő házát. Sok dolgot taníthatott a gyermekeinek, unokáinak. Talán olyan mondatokat is mondott, amelyeket mi is hallottunk a nagyszüleinktől, és lehet, hogy akkor nem is értettük, de ahogy felnőttünk, egyre többször gondoltunk rájuk, és tanultunk belőlük. Álljon itt most két mondat tőlük, melyek segítenek bennünket abban, hogy nagyszerű, élményekkel teli táboraink legyenek, és mindenki (táborozó, szervező, kicsi, nagy...) jól érezze magát. Hogy öreg Bence mondta-e ezeket a mondatokat az övéinek? Nem tudom. De azt igen, hogy én nagyon sokszor hallottam a nagyszüleimtől.

Az adott szó becsülete – Valamikor annyit jelentett, hogy ha két ember megegyezett valamiben, azt be is tartotta. Ha valaki megígérte, hogy elmegy egy megbeszélte találkozóra, akkor az el is ment... Ha valaki bejelentkezett a táborba, akkor úgy gondolom, hogy az „adott szó” azt jelenti, meg is érkezik. Persze közbejöhet olyan váratlan esemény, ami nem teszi lehetővé, hogy „betartsa a szavát”, és részt vegyen a táborban, de szerintem ilyenkor fontos, hogy jelezzük a szervezőknek. Nagyon sok bánatot okoz, ha ez a jelzés elmarad. Sok tábor szervezésében vettem részt már. Amikor elkezdődik a szervezői munka, még igencsak nagykabátban és csizmában járjuk be a lehetséges helyszínt. Nehéz elképzelni, hogy ugyanezen a helyen néhány hónap múlva rövidnadrágos gyerekek fognak kacagva rohangálni, vagy épp jéghideg habos sörrel fogjuk a szomjunktat oltani. Aztán ahogy elkezdődnek a

jelentkezések, egyre előbbé, valóságosabbá válik a tábor. Ismerős nevek, kedves élmények, kérdésekkel teli új jelentkezők... tudjátok, nekünk szervezőknek senki sem „csak egy név a táblázatban”. Ahogy bejelentkezik valaki, azonnal formálja, alakítja a tábort, hisz már akkor figyelünk rá a programok kialakításakor, később beosztjuk csoportba (készül rá a csoportvezetője), szállást és étkezést rendelünk a számára. Aztán amikor nem érkezik meg (és erről nem szól), nagyon sokan csalódtak, mert nemcsak mi szervezők várjuk nagyon, hanem a szobatársak, és a csoporttársak is. Az pedig ugye mindenki számára egyértelmű, hogy ha a szállást és az étkezést megrendeljük, akkor azt valakinek ki kell fizetni, és bizony az nem kevés pénz. Az idei táborban sajnos ez az összeg jócskán átlépte a hét számjegyet.

Tanuljunk a szüleinktől, nagyszüleinktől! Legyen számunkra is fontos az adott szó becsülete!

Örülj annak, ami éppen soron van!

Amikor a táborszervező csapatunk összeállt, az első dolgunk az volt, leírtuk egy nagy papírra, hogy milyen tábort szeretnénk szervezni. Ilyen mondatok íródtak fel a lapra: Olyat, ahol mindenki jól érzi magát..., ahol a test és a lélek is pihenni, töltődni tud. Értékes programokat tudjunk nyújtani minden korosztály számára... Nagyon fontos ez a szó, hogy MINDENKI. Egy egyhetes program összeállításánál nagyon sok mindent figyelembe kell vennünk. Milyen témát választottunk arra az évre? Milyen adottságai vannak a helyszínnek? Kik a résztvevők? Milyen anyagi lehetőségeink vannak? És még sorolhatnám... Ha a táborozók örülnek annak a programnak, ami „soron van”, akkor nagyon sokat tesznek azért, hogy MINDENKI számára szép legyen a tábor. Ehhez el kell engedni az elvárásokat. Igen, tudjuk, hogy sokkal másabb, jobb, „nekem megfelelőbb” programot is lehet szervezni. Más téma lehet, hogy érdekesebb, aktuálisabb lenne. Mindig van jobb! Többször megéltem már azt, hogy ha nyitott voltam egy-egy új, lehet, hogy számomra kevésbé komfortos programra, sokkal gazdagabb lettem általuk. Ehhez arra van szükség, hogy mindnyájan részt vegyünk a programon (hisz értem/érted hívták/hívtuk el az előadót, művészt), és elfogadjuk azt az ajándékot, amit általuk, tőlük kapunk. Ez a csapat ilyet tudott, a következő tábor szervezői másképp fogják, de mindnyájan szívvel-lélekkel, lelkiismeretesen, időt, energiát nem sajnálva. Én csak egy dolgot szeretnék kérni: Örüljünk annak, ami éppen soron van!

Gaga Zsuzsa táborszervező (egy a hatból)

Egy-köz-ház

Az egyházi élet főbejárata lehet a család

Szénégető István atyával beszélgettünk Pusztafalun, a táborban

Kedves Szénégető atya, a családpasztorációt te választottad, vagy ő talált meg téged?

A válaszom az, hogy mindkettő egyszerre. Vágytam rá, érdekelt a házasság mint téma, de kétéves segédlelkészi idő után megkeresést is kaptam. A főpásztor is arra gondolt, hogy házasságteológiát és családpasztorációt kellene tanulnom.

A családpasztoráció az egyházunkban relatíve új szakkifejezés. A pasztorációnak egy sajátos területe. A szemináriumban, képzésem idején éreztem belülről egy indíttatást, mintha épp azt láttam volna, arra éreztem volna rá, hogy az életnek, de a közösségi életnek is, az egyházi életnek is az egyik „főbejárata”, fontos ütőere a család. A családon belüli kapcsolatok milyensége határozza meg a helyi vagy egyetemes egyház milyenségét. A kettő között kölcsönösségi viszony van. Volt ilyen sejtésem. Jól esett ezért, hivatásomat is elmélyítő pillanat volt, amikor az érsek akkoriban arra kért, hogy ezt tanuljam. Rómában, és a Lateráni Egyetemmel affiliált Szent II. János Pál Intézetbe küldött.

Tehát volt egy belső indíttatásod is....ez a saját családoból eredt?

De a család csak a főbejárat. Ahová belépünk rajta keresztül, az egy másik, nagyobb, a természetfeletti család: az egyház. Ebben helyük van a nem házasoknak, házasságra képteleneknek, házasságból

kiábrándultaknak is. A rendkívüli életállapotoknak is. Mind, mind együtt alkotunk egy nagy családot. Ennek építésében vagyok otthonos.

Igen. Az én családomban a szüleim megszakítás nélkül 55 évet éltek együtt, szent házasságban. Egyszerűségben. A mindennapok konkrétságában. Ahogy ünnepeltünk... ahogy beszélgettünk... Szóval kezdettől fogva és folyamatában is, de most, amikor édesapám már eltávozott a földi életből, így is azt látom, hogy ez sikerült. Ez a házasság olyan emberszagú és mégis természetfölöttitől átjárt volt. A családban kaptam meg minden lényegeset, ami az élethez és felnőtte váláshoz szükséges. Igyekszem szerény maradni, de... megható, hogy nálunk tényleg valami nagyon nagy isteni bölcsesség és nagyon nagy életadó, teremtő erő és vonzás volt jelen, ahová bármikor és mindig igazán „haza” tudtam menni. A szülőföld nekem az a fizikai hely, ahol a családom világra hozott, hordozott engem és testvéreimet. Nem is egy hely csupán, hanem ez az állapot.

Igen, van valami emberformáló és örökkévaló abban, ahogy Isten a férfi és a nő kapcsolatát, szentségi házasságát táplálja. A múlt század elején, még a fatimai jelenések idején a látnokoktól azt hallottuk, hogy ha az ördög az emberiség ellen akar valamit tenni, rossz szándékkal, akkor azt a családdal fogja kezdeni. Ennek nyomait azt hiszem, a hatvanas évektől érzi is az emberiség. Nagyon tervszerű, nagyon konkrét támadások vannak. Sok család nem tud az lenni, aminek Isten akarná, vagy aminek Isten megálmodta. Ezeket csak a házasság és család igazságának állandó hirdetésével, felvállalásával, az egészséges bibliai emberkép hirdetésével, annak emberi nyelvre való lefordításával lehet ellensúlyozni. A család az maga az örömhír.

De ez munka. Tervszerű munka. Ebben veszek részt. Erdélyben ez most már 22 éves történetre tekint vissza. Ennek a nyomai valamiképpen megjelennek a www.csalad.ro oldalon.

A munkád során voltak-e az életedben olyan helyzetek, amikor úgy érezted, hogy azáltal, hogy ezt a munkát végzed, tudtál egy zátonyra futott házasságon segíteni? Tehát a gyakorlatban van-e módod és lehetőséged erre?

Hosszú éveken át voltam családoknak közelségében, és tényleg a papi, emberi, baráti jelenlétemmel a segítőjük, meghallgatójuk szerettem volna lenni. Az ő életükért közbenjáró imádkozójuk. Ez pedig egy adott ponton visszafordult. Kölcsönössé lett. Mégpedig akkor, amikor én érkeztem egy olyan életszakaszhoz, amit hivatásbeli, de egyben szakmai kiégésnek nevezünk. 47 éves voltam. Egyensúlyban

voltam. Minden munkámat külsőleg ugyanúgy elláttam. De átéltem egy különleges, szédülős időszakot, amire az orvosok nem találták a megoldást. Ismeretlen eredetű szédüléssel diagnosztizáltak. Ekkor éreztem igazán, hogy a kiút az én személyes családom szeretete, biztonsága, melegsége. És a többi családtól kapott szeretetet. Sokféle formában, de konkrétan tapasztaltam meg, hogy tényleg egymásra vagyunk utalva: papok és családok. S hogy ez a két szentség egymást mennyire kiegészíti: a házasság szentsége és a papság szentsége.

Tapasztaltam csendes jelenléteket, befogadást, sok és igazi őszinte szót, őszinte megértést, kijózanító és szembesítő szavakat, szakmai és orvosi támogatást. Olykor „kényeztető”, mindennel ellátó szeretetet. Tulajdonképpen közösségem tartott és hordozott igényes, személyre szabott szeretettel. Persze, lelkészek, papok is, köztük más felekezetűek is. Azt éltem meg: a család, a kisebb és nagyobb család az, ami tart engem, és az életet, a reményt hozza.

Ezt a segítséget tudtad aztán visszaadni a munkád során?

Ez továbbra is hullámzik: én igyekszem minden emberi, baráti, spontán jelenlétemmel mindent beleadni. Talán szakmait is. Most azért tanulok mentálhigiénés lelki gondozóként a budapesti Semmelweis Egyetem Lelkigondozói Intézetében, hogy még jobban értssem azt, ami zajlik egy embernek, olykor kicsit megfáradt kapcsolatnak, családnak a működésében. Próbálok minél konkrétábban, minél egyszerűbben, a Lélek vezetésével hatékonyan segíteni. Ez állandóan visszaköszön.

Nem kell ezt tudatosan, célirányosan csinálni. Nem így „csináljuk”. Inkább ez a stílusunk, életmódunk. Így történik, oda-vissza így működik. Aki elkezd jót tenni vagy családokat támogatni, érdemben, azt fogja tapasztalni, hogy a papot, emberségén keresztül egy őszinteségtől hiteles emberek közösségének családias terébe emelik be. Tulajdonképpen ez a hivatásunk, hogy az egyház merjen családias arculatot ölteni. Ecclesia domestica – latinul...

Úgy történik ez, ahogy az emmauszi tanítványokkal is történt. Megpróbáló időszakban, nehéz lelkiállapotban voltak. Lépkednek, haladnak előre, de belülről némelyest kiüresedve. Egyszer csak megjelenik közöttük, mellettük, velük Jézus. Ott halad. Velük... És akkor útközben – talán ez a kulcsszó – útközben értik meg mélyebben a velük történt eseményeket. Útközben tudnak egy kicsit előre tekinteni. Útközben nyerik vissza a reményüket. Velem ez történik. Egyszerűen elkezdek házaspárokhoz közel kerülni: vagy ők keresnek fel engem vagy a marosvásárhelyi családiróda keretén belül, vagy a plébániánk keretén

belül. Találkozom egy házaspárral. Ez lehet ima-momentum. Lehet a kapcsolati működésükről való beszélgetés... Útközben történnek apró csodák. Érzem, hogy nem vagyok egyedül. Kapok számtalan visszajelzést. Néha a szívükben fény, melegség jelenik meg. Felismerés is. És olyan is akad, amikor ettől változni kezd az életük. Az élet felé tudnak fordulni. Kevesebb feszültség, több nyitottság a párbeszédre, több türelem, több elengedés... Útközben történnek meg ezek a csodák, oda-vissza.

Hogyan kerültél kapcsolatba a Hálóval, és mi a véleményed a Hálóról?

Ismerem hosszú évek óta Sebestyén Ottó atyát. Több olyan lelkiséghez vagy megújulási mozgalomhoz kapcsolódó, véleményformáló erdélyi embert, barátokat, akik a Háló mozgalomban rendszeresen, tevékenyen kiveszik a részüket. Párszor kerültem én is a Háló-rendezvények közelségébe. Mint résztvevő, és voltam előadó is. Regionális vagy erdélyi találkozón is vettem részt. A fő-fő kapocs legtöbbször Ottó volt. Mike Ervint, akkor még seminaristaként, gyakornoki ideje alatt, szintén elhívtam egy brassói hálós napra, ahol előadó voltam. Így történt, hogy ő is felfedezte ennek egyházi és társadalmi szerepét, szépségét. Szépen belefűződött ebbe a Hálóba.

Van olyan, amit a Hálóval kapcsolatban javasolnál, vagy megjegyeznél?

Nagyon jó érzés, most, hogy itt, Pusztafaluban találkoztam a Háló harminc évvel ezelőtti alapításában részt vevő meghatározó, értékes emberekkel. Csak úgy hallgatnám őket, hogy meséljenek ők... Semmit nem szeretnék ezért én javasolni nektek. A Háló nem lelkiségi mozgalom, de van egy jól leírható lelkülete, lelkisége. Kezdetről fogva a különböző lelkiségű csoportok értékeit igyekezett közkinccsé tenni. Alulról induló lelkiséget épít. Kiszékelés hagyományait tiszteli és kutatja fel, mutatja fel, hozza kölcsönhatásba egymással. Felekezeti felelős elöljáróit, közösségeit kapcsolja egybe, imával, énekkel, párbeszéddel. Állandóan kreatív a nem hívők megszólítása és integrálása felé. Kulturális, eszmei, de ahogy itt is láttuk, gasztronómiai különbségeket képes expo-szerűen egymás mellett megjeleníteni. Ebben különleges erő van. Egyházat, nemzetet tud méltósággal szolgálni, megerősíteni. Ha ebben lankadatlan marad a Háló, Isten Országának építésében élen fog továbbra is járni itt, a Kárpát-medencében.

Széplaki Mária

Tarisznya

A Szent Korona, 5. rész: A Szent Korona-tan 1. része

Cikksorozat a magyarság értékeiről 9. rész

Immár az 5. rész következik, amely a Szent Koronával foglalkozik: az első felvezető részben megpróbáltam bemutatni a Szent Korona isteni magasságokba mutató lényegét, a második részben felépítésének szakrális üzenetét, míg a harmadik részben, a rajta található ikonok bemutatása során ráérezhettünk egy 3 dimenziós ikonosztáz misztikus működésének, az ikonok egymást erősítő üzeneteinek lélekemelő sajátosságaira, a negyedik részben pedig 15 pontban foglaltuk össze, miért is tekintjük szentnek. Ebben a fejezetben a Szent Korona-tannal foglalkozunk, amelynek az alapjai tulajdonképpen sok száz éven, de ténylegesen feltételezhetően több ezer éven keresztül őseink életét igazgatta, miközben teljes mértékben soha le nem írták.

A Szent Korona-tan maga a magyar alkotmány, annak az alapja. Hivatalosan is így volt ez a második világháború végéig. Az alkotmány a mindenkori országnak és államnak az alaprendje, amelyből a többi származtatható. Minden alkotmányos élet alapja az, hogyan élnek és gondolkodnak, milyen szokások szerint alakítják életüket azok, akiké az alkotmány. Az alkotmány ezért a területen élő emberek normáinak a gyűjteménye is. A hétköznapi erkölcs, morálja tölti meg tartalommal az alkotmányt, a mindennapok alkotmányosságát. A felelősségtudat, a jogok és felelőségek ismerete, elfogadása és igénye a mindennapok megélt szellemiségétől, lelkeségétől függött. Így tekintünk ma a mai alkotmányunkra? Hivatalosan ma nincs is alkotmányunk, ma ezt alaptörvénynek nevezik.

Megkerülhetetlen kérdés: az állam alaprendje

a. köthető-e, kötődik-e abszolút normákhoz, örök érvényű igazságokhoz

b. vagy csupán gyakorlatias alapelvek gyűjteménye, azaz a viszonylagos hétköznapi élet függvénye, és emiatt annak megfelelően szabadon alakítható?

Végül kérdés, hogy az alkotmány normája és a közösség igazsága ugyanazok-e, összhangban vannak-e egymással, azaz az alkotmány egy

szerves organikus szabálygyűjtemény-e, avagy egy kívülről, fölülről előírt szabálygyűjtemény, amihez alkalmazkodni kell. Itt meg kell említeni a nem is olyan régen meghalt Tóth Zoltán József nevét, aki ezeket a kérdéseket részletesen elemezte Megmaradásunk alkotmánya című könyvében. Ő az igazságalapú és természetjog alapú alkotmányokról beszélt.

Több koronaeszme is kialakult a történelem folyamán, talán az angol ebből a legismertebb, de közjogi tanná, a közjog alanyává, személlyé csak nálunk vált. Csak itt mondták ki, hogy a Korona minden hatalom forrása, csak itt vált olyan tényezővé, hogy koronázni nélküle nem lehetett.

A Szent Korona-tan a történelem alkotása, kezdete a szkíta népek szerves kultúrájához, Hunor s Magor mondájához, Attilához, a vérszerződéshez, a Pusztaszeri Végzéshez, Szent István Intelmeihez, az Aranybullához, Werbőczy István törvénykönyvéhez, és az ezekben lefektetett elvekhez kapcsolható.

Az eszme kialakulásában egyértelműen kitapintható, hogy a régi magyarság tudatában élt a szakrális fejedelem képe, sőt a turul dinasztia is szakrális ágnak tartották Nimródon, Attilán, Álmoson, Árpádon keresztül.

Kialakulásában szerepet játszhatott Árpád népének és az itt talált népeknek a hite is. Ezek közül külön kiemelendők a székelyek, mert ők egészen sokáig megőrizték nagyon ősi szerveződési formációikat, amelyek egyértelmű mintái lehetnek akár az Árpád előtti szkíta nemzetségi és törzsi alapú társadalmi szerveződésnek.

Az íjlesztő népeknél az eredet a jogot jelentette. A múlt ismerete igazságot teremtett. A mi alkotmányunk történeti alkotmány. Az Intelmekben is benne van a VIII. pontban, hogy a fiúk kövessék az elődöket.

A vérszerződés csak az íjlesztő népek jellemzője. A hajdani vérszerződés a mi anyakönyvi kivonatunk. A szkíták vérszerződési szokásairól Herodotosz már az i.e. 5. században így írt: „Szerződéseket pedig így kötnek a szkíták, legyen az akárki, akivel megkötik; nagy agyagszerűlegbe bort öntvén hozzávegyítik a szerződő felek vérét, árral megszúrván, vagy késsel megvágván kevésbé testöket, azután belemártanak a serlegbe kardot, nyilakat, két élű fejszét és hajító dárdát. S miután ezt megtették, hosszasan imádkoznak, s azután mind magok a szerződő felek, mind a legelőkelőbb kísérik isznak belőle.”

Felhívom a figyelmet a „hosszasan imádkoztak” részletre! A szkíták szerződéseiket és kötelmeiket nem a haszon alapján, hanem a szív útján hozták létre. Jónak azt találták, aki jót tett, legyen az bármilyen népből. Más kultúrák a nem a vérükből származót prozelitának vagy pogánynak, stb. tekintették. Ezek a kultúrák az anyagot követték, míg a szkíták a lelki rokonságot látták meg ebben is. A vérszerződés szokása a magyarság tudatában egészen a 16. századig megmaradt, hiszen a török korban is vannak erről feljegyzések.

A vérszerződés szövegéből néhány mozzanatot emelünk ki. Vezért választottak, akinek alkalmasnak kellett lennie. Biztosították, hogy a többiek a tanácsban legyenek, ebből lett a Királyi Tanács intézménye, amely az Intelmekben is benne van. Az idős bölcsek tisztelete tükrözi az ősi jogra épülő társadalom gondolkodásmódját. Egyszerre fejezi ki a hierarchiát és a mellérendelést. A közösen szerzett dolgokat közösen birtokolják. Örök időkre szóljon!

A megszegőt a fizikai világban megölték, de még átokkal is sújtották, hiszen egy szeretetből létrejött, nem „haszonért viszonyból” fordult ki, és ez a legnagyobb bűn.

Régi jogi hagyományunk, hogy a törvényeinket szentesíteni kell. Tehát a régi szkíta világban a szerződéseket emberek kötötték a szeretet hívására, de az eskü következtében az Ég által szentelődött meg.

Részben a vérszerződést, de részben Krisztus halálát idézi az istváni országfelajánlásnak Hartvik-féle leírása: jelen volt a közösség, ott volt a szeretet, és Krisztus szavai hangzódnak vissza.

A következő részben a Szent Korona-tan további részeit ismertetem, ami után a Szent Korona ismertetését be is fejezzük, és újabb magyar értékekkel foglalkozunk majd.

Szeibert András

Levél Gyergyóból a főszerkesztőnek

Drága Marika!

Áldás legyen mirajtunk!

Szeretettel üdvözöllek, és ismételten köszönöm a biztatást, hogy Pegazust a kötőfékétől kivezesse az estállóból, és nyergébe pattanjak. Néha meg kell járni mindenféle jószágot a friss levegőn!

Kell is, mert olyan dolgok történnek errefelé, hogy van amiért megbogozni a zsebkendő sarkát. Nem merülhet feledésbe az olyan

ember, akinek nevét gyakran említették a horgászok, vadászok vagy az erdei munkások.

Ő volt Hazug Pista bácsi, becsületes magyar nevén Köllő István, a vadőr Baktán. Szelek havának a végén szobrot avattak neki, és ezzel el is indult a lavina, mert mi az, hogy maradandó emléket állítgatnak egy hazugnak, a falu bolondjának...a bolondok hónapjában...na!

Pista bácsihoz még éltiben sokan kijártak a düledező otthonába, a Maros partjára beszélgetni, tanácsért vagy csak úgy egyet kíváncsiskodni. Ott élt Baktán, ahol a Marosba ömlik a Bakta és a Borzont pataka. Valamikor itt lehetett a tutajkitőtő, mert innen már megduzzad a Maros vize, és elbírja a tutajjá ácsolt hibátlan fenyőket, hogy majd büszke árbócok legyenek valamelyik tengerjáró hajón, de lehet hegedű vagy titkokat rejtő, gyanta illatú asztalfia is belőle.

Varázslatos vidék, most már természetvédelmi terület ez a hely.

Felfedezték ugyanis, hogy itt még előfordul a jégkorszaki növények nagy része, és a medvén kívül Pista bácsi sokszor látott tündéreket, sárkányokat, óriásgombákat, vagy a piramisra (a Kereszthegy) leereszkedő barátságos földönkívülieket is. Elmondása szerint direkt kapcsolatban volt műholdon keresztül a szovjet hírszerzéssel, évfolyamtársa volt a pápának, és díszvendég volt Brezsnyev elvtárs temetésén.

Ez okozhatott vele nagy ellentmondást a környéken, hiszen többször leégett a háza, amire ő csak annyit mondott, hogy lejben horribilis, de inkább dollármilliókat érő a kár, ugyanis szuper titkos dokumentumok heverték a titkos széfben. Akkor volt a tűz, hogy a Maros hídja alatt rotyogott a víz, és így aznap este párolt halat vacsorázhatott a megolvadt széf tetején.

Volt, aki besúgónak nézte, volt, aki titkos tanácsosnak vagy inkább táltosnak, de a dolgát azt jól elvégezte, hiszen akkoriban akárki, tanulatlan ember nem lehetett vadőr!

Féltek is tőle rendesen, mert minden orvhalászt, orvvadászt elkapott vagy jól elveretett a saját maga által megrendelt jégesővel. Úgy ismerte az időjárást, s a területét, mint a saját tenyere akaratát!

Akinek megvolt a horgászengedélye, annak megmutatta a titkos helyeket, még az olyanokat is, amelyeket még a halak sem tudhattak... A vadak ösvényét kívülről tudta, de még azt is, hogy melyik hány órákor jön inni a Marosra.

Berecz András mesemondónk előadásában sokszor emlegeti a nevét, és jelen volt a szoboravatáson is.

Pista bácsi a hangját és az eszét nem vitte magával a sírba, mert bizony gondosan hátrahagyta egy fiatalembernek Alfaluban, akivel sokat voltak együtt az erdőn, mezőn.

Nemrég Berez András fellépett a gyergyói EgyFeszt zenefesztiválon mint mesemondó és énekes, én pedig javasoltam, hogy keressük fel együtt ezt a fiatalembert.

Berez András és Szabó Lóri

Nem kellett sokat instállni, mert az ilyesmi neki kenyere, de annál nagyobb volt a csudálkozás, amikor újra hallhatta mestere huncutul remegő hangszínét és az újabbnál újabb történeteket.

Volt szó ott olyan nagy szárazságról, hogy a hároméves halak még úszni sem tudtak, de Pista bácsi tanítgatta őket erre szeretetből, csendesen. Hallottunk a vérmedvéről, aki rendszeresen mézet hordott neki, a megfagyott szarvasokról, akik mind neki hagyatékolták az agancsukat, és a szépasszonyokról is, akiktől Pista bácsi megszámíthatatlan, csupa jó észjárású utódot hagyott mireánk, gyarló székely emberekre. Hálából!

Dehát nem lehet halott az, aki él!
Szeretettel öllelek!

Lóri (Szabó Lóránt), Gyergyószentmiklós

Reménységeink

Három generáció a Háló-táborban

„Amit eggyel a legkisebbek közül tesztek, velem teszitek" (Mt 25,40)

Hosszú időszak telt el az életemből Háló nélkül, de az idei nyár úgy alakult, hogy ismét táboroztunk.

A 2012-es bajai tábor volt az utolsó, amelyen mint friss házások, részt vettem a férjemmel. Éppen a tábor előtti hónapban volt a lakodalmunk. Jópofa nászutunk egyik megállója a Háló-tábor lett, amit anyukám, Mácsai Marika sem hagyott ki.

Most viszont egy új felállásban érkeztünk Felvidékről Pusztafalura. Anyukámnak nagy álma volt, hogy az egy szem kiimádkozott unokájával táborozhasson, mindenkinek megmutathassa Őt, és elmondhassa: ez az ő unokája, akiért olyan sokat imádkozott itt a Hálóban is.

Így lett hálós Varga Franciska is, 6 évesen. Így indultunk mi Pusztafalura: mama, lánya és unokája, háromgenerációs hálós csapatocska.

Az idei tábor nemcsak emiatt volt számomra más, mint az eddigiek, hanem azért is, mert feladatot vállaltam. A gyerek altábor segítője voltam Papp-Doktor Angelika mellett, én is gondoskodtam a gyerekekről. Közel 30 alsó tagozatos gyermek volt a mi altáborunkban, akikkel naponta több órát foglalkoztunk. Az első találkozások alatt sok bemutatkozásos játékot játszottunk, hogy megtanuljuk egymás nevét és azt is, ki honnan érkezett.

Igyekeztünk minden napra valami érdekes kis programot becsempészni, így került terítékre a japán foci, a maffiás játék és a méta is – a fiúk nagy örömeire. A sok mozgás után kipihenhattük magunkat különféle kézműves programokkal, mint például agyagozás, családi címer vagy házi áldás készítése. Természetesen a zene és a tánc sem maradhattak el. Gréti két szép népdalt és táncot segített nekünk megtanulni, melyet a záró ünnepségen előadtak a gyerekek.

Gyerekzsivaj, vidámság és az alkotás öröme kísért engem ezen a héten. Nagy öröm volt látni, hogy ezek a gyerekek itt nagyon jól érzik magukat, mert egy szerető közösség óvja, s a Jóisten közelsége és szeretete veszi körül őket.

Hálás vagyok, hogy részt vehettem ebben a nemes feladatban!

Mácsai Mária

Kopogtató

Élet tánc és zene nélkül?

Tanulj meg énekelni és táncolni, hogy tudjanak veled mit kezdeni az angyalok!

Gyermekkoromban még voltak némafilmek. Nagyon tetszett nekünk a fekete-fehér film, de nem volt hang, csak felirat. Azután néhány helyen felfogadtak egy zongoristát, és az valamit játszott, miközben ment a film. Azután később már volt hang is a filmekben, és zene is. Ez természetesnek tűnt: ha nincs éppen beszéd, akkor van zene. Egy alkalommal nagyon idegesített a bárgyú filmszöveg, így otthon lekapcsoltam a hangot. Egy idő után azt éreztem, hogy valami hiányzik. Néztem a filmet, és rájöttem, hogy a zene az, ami hiányzik! Régen a szobafestők, miközben monoton munkájukat végezték, füttyültek és énekeltek. Az életben is jó, ha van saját zenénk. Régen szinte minden munkához voltak munkadalok. Az emberek mást énekeltek aratáskor, és mást csépléskor.

„Jaj, de sokat arattam a nyáron, de keveset aludtam az ágyon, vesd meg babám, vesd meg a puha ágyadat, hadd pihenjem ki benne magamat!”

Balla Anti bácsi (Jobbágytelke) kedves éneke volt ez. A munka gyorsabban, jobb kedvvel ment, ha volt hozzá nóta. A mai ember mintha erről is lemondana. A legtöbben csak hallgatnak zenét vagy zenének nevezett gépdübörgést, főleg villamoson, de nagyon kevesen énekelnek. Igaz, meg is szólják azt, aki nappal énekel: biztosan részeg! Lehet, hogy csak jó kedve van vagy boldog, esetleg szomorú, és kiéneкли magából. Régen egy faluban nem kellett pszichológus! Az emberek kiénekeltek, kikiáltották, ledobogtatták magukról a bajt és a rosszat, ahogy a csángók szokták mondani. Ma, akinek sok a feszültsége, elmegy pszichológushoz, aki meghallgatja, még gyógyszert is vetet vele, de az eredmény kétséges. Mennyivel jobb lenne, ha az emberek ebben is visszatérnének a természetes dolgokhoz. Pirula helyett napfény, víz levegő, mozgás, de abban is a legjobb a tánc!

A táncban benne van szinte minden, ami jó egy embernek. Az éneklés, a ritmikus mozgás, a jó zene. A készség kifejlődése, hogy figyelj a párodra, a környezetedre. Fiúknál, hogy megtanuljanak vezetni.

Lányoknál, hogy megtanuljanak szépen mozogni és figyelni a férfit, hogy az merre szeretné őket vezetni! A jó ritmusú harmonikus mozgástól felgyorsul a légzés, így sokkal több oxigént kap a szervezet, de a zsírégetésnél is fontosabb, hogy az agyban boldogsághormonok termelődnek! Ezért lehet látni, hogy egy hosszabb tánc után mindenki mosolyog, sokan fülig érő szájjal. Lehet a legtisztább közeledés két nem között, de lehet az udvarlás egyik legeredményesebb útja is.

Sokan, ha éneklésről, táncról van szó, menekülésre fogják a dolgot. Ahelyett, hogy megpróbálkoznának vele, elkezdenek magyarázkodni, vagy mindenféle pótcselekvésbe fogni, pl. inni. Egyszer, mikor a legnagyobb fiunkat elvittem egy színjátszó táborba, és ott volt sok jó program a szülőknek is, én semmiben sem vettem részt, mert félttem az égéstől, így folyton Ágikámat dajkáltam. Később az egyik szervező így emlékezett vissza hogy: ja, te vagy az, aki állandóan azt az aranyos szóke kislányt nyaltad-faltad.

Azután vettem a bátorságot, és én is beálltam, nem csak sóvárogva néztem a boldogan táncolókat! Igaz, először csak a gyerekeimet vittem táncolni, de amikor ők csak velem álltak be, így én is részt vettem rendszeresen. Eleinte láttam, hogy a tánctanár majdnem szétdurran a nevetéstől, de biztatott: apuka csak álljon be, mert akkor a gyerekek is maradnak,

Azután, mikor a tanár nem tudott jönni, megtartottam én az órát. Így azután az életem megszépült a tánc élményével, és később már énekelni is mertem. Kívánom mindenkinek azt az érzést, ami engem átjár, miközben egy jó zenére táncolok, közben énekelek, és a többiektől kapok kedves vagy vicces pozitív visszajelzéseket!

A Hálóval nagyon régen, a Homoródfürdőn tartott táborban talákoztam először, ahol sok érdekes és értékes emberrel talákoztam. Hosszabb idő után ismét részt vettem néhány rendezvényen, majd lehetőséget kaptam, hogy önkéntesként táncházat vezessek rendszeresen itt. Ez jól működik, sok emberrel tudtam megéreztetni a tánc örömét és közösségformáló erejét. A Hálóban azóta sokkal több rendezvényen és találkozón vettem részt. Örülök, hogy itt ilyen sok színvonalas rendezvény és esemény van. A Kolta Galéria néhány megnyitóján is örömmel részt vettem, és a különböző értékes kiállításokat mindig megnézem! Örülök, hogy ilyen sok értékes emberrel együtt lehetek önkéntes!

Élet tánc és zene nélkül lehet, de mennyivel színesebb, élvezetesebb az élet, ha ezekről nem mondok le! Igaz, ezeket meg kell

tanulni, de ha jó a tanár és befogadó a közösség, akkor már a tanulás is kellemes és később gyönyörűsége!

Szép napokat kívánok sok jó zenével és mozgással!

Boros András

Életképek

Közösségépítés Diósdon

Diósvi Körtalanok Séta és Tornaklub

Több mint 22 éve élek családommal Diósdon. Gyermekeim itt nőttek fel, ők már diósvinak tartják magukat. A település közösségi életébe a sport révén kerültünk be, hiszen mindhárom gyermekem anyaegyesülete a DTC volt.

Számomra fontos a közösségépítés, értékteremtés, a hagyományok tisztelete és megőrzése, így könnyen kapcsolódtam be Diósvi „vérkeringésébe”. Elkötelezett lokálpatriotizmusomnak köszönhetően 2015-ben dr. Batyalikné Papp-Váry Sára felkért, hogy tartsak sétákat az általa vezetett Gyógytorna Klub tagjainak. Megalakult a Sári Séták Szilvivel.

A közös gondolkodás és munka egy szuper barátság és egy remek közösség létrejöttét eredményezte. Kezdetben Budapest érdekességeivel ismerttettem meg a csapatot, majd honismereti túrákat is szerveztem. Közösségünk nagyon hamar népszerű lett, így nevet is változtattunk, immáron 2017 óta a Körtalanok Séta és Tornaklubjaként működünk. Heti rendszerességgel van gyógytorna és szenior jóga, természetesen szakemberek segítségével. A helyi Közösségi Ház termeiben vannak a foglalkozások és az általam tartott előadások.

Vezetésemmel a Diósvi Körtalanok Séta és Tornaklub - DKST - a diósvi senior lakosságot juttatja plusz élményekhez a mozgáson és kirándulásokon keresztül.

Havi rendszerességgel járunk sétálni vagy túrázni, hogy felfedezzük Budapest érdekességeit vagy hazánk csodáit.

Évente részt veszünk a Magyar Szabadidősport Szövetség szervezésében a Szépkorúak Sportfesztiválján, és benevezünk az októberi Világgyalogló Napi Kihívásra is. Mára 150 taggal büszkélkedhetünk. A kapcsolatot saját facebook oldalunkon, emailben és telefonon tartjuk, és van egy szuper csapatpólónk, amit a férjem által tervezett logó díszít.

Péter Szilvia

Visszanéző

Lelki egészség

Hogyan lehetünk tartósan lelkileg-testileg egészségesek? Ha megtanulunk helyesen szeretni.

Gyakran halljuk, milyen fontos, hogy az ember testileg-lelkileg egészséges legyen. Az elmúlt évtizedekben a pszichológián belül egy új szakterület alakult ki, mely elsődleges feladatának tekinti az ember testi-lelki egészségének fejlesztését és megőrzését. Ez a mentálhigiéné. A szakterület kutatójának érdemes feltenni a mentálhigiéné nagy kérdését: kit nevezhetünk testileg-lelkileg egészségesnek? Rövid, de találó meghatározás: testileg-lelkileg egészséges az, aki szeretetet tud adni és elfogadni, és a szeretete feltétel nélküli és folyamatos. Az is tény, hogy magát a szeretetet nehéz meghatározni. Találóa fogalmaz Szent Ágoston: „Aki szeret, annak nem kell magyarázni, mi a szeretet. Aki pedig nem szeret, annak hiába magyarázzák”.

A szeretet szó igen különböző valóságokat jelöl: testieket vagy szellemieket, ösztönöseket vagy tudatosakat, súlyosakat vagy könnyebbeket, olyanokat, amelyek kibontakoztatják az embert, vagy amelyek elpusztítják. Nincs ember, aki ne érzett volna valamit, amit ő szeretetnek gondol, de mégis ki tudná megmondani, hogy mi a szeretet.

A szeretet tehát az egészség alapja, és minden erre épül. Tény, hogy szeretetből, és szeretetre születünk, és azért élünk, hogy szeressünk. A földi életünk során tehát tanulni kell szeretnünk. A halál lesz szeretetünk vizsgája: ha begyakoroltuk, megtanultuk a szeretetet, akkor örök szeretetben fogunk élni.

Kétfajta szeretet van: az egyik, amely kizárólag csak magunkra irányul, a rendetlen szeretet. A másik szeretet, mértéke önmagam, de ez a szeretet Istenre és a többi emberre irányul. A szeretet arra való, hogy belőlem mások felé szárnyaljon.

A helytelen szeretet beteggé teszi az embert. Az önszeretet a helytelen szeretetnek egyik legsúlyosabb megnyilvánulása, ez a szeretet mindig az egyénről beszél, és sajnós süketté és vakká teszi az embert, ha másokról beszélnek. Az ilyen ember alakoskodik, csillogni akar, másokat el akar homályosítani. Gyakran sajnálatja magát, és lekicsinyli embertársai szenvedéseit. Az egészben az a legrosszabb, hogy az önszeretet lopott szeretet. Másoknak volt szánva, és ők hasznát vették volna. Az emberek önszeretetéből fakad minden emberi nyomor és szenvedés. Önzésről önzésre építik az emberek azt a természetellenes világot, amely végül tönkreteszi őket.

Hogyan lehetünk tartósan lelkileg-testileg egészségesek? Ha megtanulunk helyesen szeretni. Ennek az útja nagyon egyszerű. A szeretet arra való, hogy belőlem szárnyaljon mások felé. A szeretet az élet alaptörvénye. A szeretet főtörvény „parancs”. Igen, mert az ember képes az igazi szeretetre, de képes arra a szerencsétlenségre is, hogy csírájában elfojtsa a szeretet képességét. Ezért kellett parancsba adni, ezért adta Jézus Krisztus első parancsként a szeretetet. Ő életet akart, emberi életet.

Ha embernek születünk, szeretni születünk. Sőt a szeretet az a hatalom, mely az embert túlemeli önmagán. Minden egészséges szeretet mélyén valami isteni van jelen. Szeress! Alapvetőbb szükségleted, mint az, hogy téged szeressenek. Mindig találsz olyat, akinek szüksége van szeretetedre.

Szeress, ez a legjobb módszer a testi-lelki egészség megőrzésére és kezelésére. Ezt a gyógyszert recept nélkül adják, és nincs mellékhatása.

*Babály Sándor római katolikus lelkész, mentálhigiénés szakember
Tarsoly, 2006. szeptember
válogatta Kómár Katalin*

Kitekintő

Drávaszögi kirándulás

Az egyik legkisebb külhoni magyar népcsoportnál, a drávaszögi magyaroknál jártunk

A Trianon előtt és 1941-44 között Magyarországhoz tartozó dél-baranyai, mai északkelet-horvátországi, Eszék-Baranya megyei, a Duna és Dráva összefolyásánál fekvő, részben magyar lakosságú Drávaszögbe látogatott el szeptember 13-15. között a Charta XXI Kárpát-medencei Megbékélési Mozgalom csapata. A Charta célkitűzései részben egybeesnek a Hálóéival, a két egyesület között informális kapcsolatok is vannak.

A Charta rendszeres buszos kirándulásai mindig egy-egy külhoni magyar közösséget céloznak meg. A 2019. szeptemberi kirándulásról, mely a zoboralji Alsóbodokra, Esterházy János egykori felvidéki magyar politikus, a magyarság vértanúja síremlékéhez vezetett, írtunk a Tarsolyban is. Az idei út több szempontból is különleges volt: először látogattunk el a kisebb lélekszámú külhoni magyar közösséghez, a horvátországi magyarsághoz, annak is leghányatottabb sorsú csoportjához, a drávaszögi magyarsághoz.

Beszámolóink biztatás is szeretne lenni a Háló számára, hogy érdemes lenne újra felvenni a kapcsolatot ezzel a vészesen fogyatkozó közösséggel. A 2000-es évek első felében ugyanis volt már egy Háló-találkozó a magyar határ melletti Újbezdánban, de az együttműködés abbamaradt.

A kirándulás történész szakértője, Székely András Bertalan magyarországi művelődésszociológus, nemzetiségkutató, délszláv szakértő. A horvátországi, ezen belül a drávaszögi magyarságot bemutató előadásában elmondta, hogy míg a teljes népcsoport létszáma a kilencvenes években lezajlott testvérháború előtt mintegy 24 ezer volt, mára – a mintegy 3,8 milliós összlakosságon belül – tíz és fél ezerre fogyatkozott. Zömmel a Drávaszögben élnek.

Az 1991-ben kirobbant délszláv polgárháború és a 7-8 éves szerb megszállás hatalmas pusztítást okozott, és nagy érvágást jelentett a drávaszögi magyarság számára. Sokan átmenekültek Magyarországra,

amíg a megszálló szerbek le nem zárták a határokat, és el nem aknásították az odavezető utakat. Helyükbe délszláv menekültek érkeztek, tovább rontva a nemzetiségi arányokat. A háború után nem mindenki tért vissza. Akik végig a Drávaszögben maradtak, súlyos lelki és fizikai bántalmazásokon estek át. Attól kezdve gyorsult fel az asszimiláció. Ez ma részben önkéntes, sok szülő a gyerek vélelmezett jobb érvényesülése érdekében dönt a horvát iskola vagy tagozat és így a beolvadás mellett. Általános jelenség a fiatalok elvándorlása és az előregedés az EU-csatlakozás óta, de ez sújtja a horvátokat is.

A 151 tagú horvát parlamentnek (szábor) három szerb, egy olasz, egy közös cseh-szlovák és egy magyar nemzetiségi (kisebbségi) képviselője van. Utóbbi Jankovics Róbert, a Horvátországi Magyarok Demokratikus Közösségének (HMDK) elnöke.

Az alsó- és középfokú oktatás fellegvára az 1999. szeptember 27-én megnyílt eszéki Horvátországi Magyar Oktatási és Művelődési Központ és Diákotthon, amely idén ünnepli negyedszázados jubileumát.

Az intézményt Andocsi János igazgató mutatta be nekünk. A korszerű diákotthont csak 2021-ben adták át a két miniszterelnök jelenlétében. A központot a horvát állam finanszírozza, de cserében Magyarország is létrehozott egy hasonló intézményt, a Horvát Óvodát, Általános Iskolát, Gimnáziumot és Kollégiumot a budapesti Őrs vezér tere közelében.

Az eszéki oktatási központban magyar nyelvű óvoda, 8 osztályos általános iskola és 4 osztályos gimnázium működik. A tanulók idegenforgalmi, közgazdasági és szakács szakirányú képzést is választhatnak. Vannak diákjaik Magyarországról és Szerbiából is, sőt több horvát szülő is oda írattja be gyermekét. Minden ingyenes, mindent a horvát állam fizet. A fő gond, hogy kevés a gyerek, 10-14 fős osztályok vannak, de ez már jónak számít, korábban kevesebb volt. A központnak 70 alkalmazottja van, a diákotthonban 47 kollégista lakik, és négy nevelőtanár dolgozik.

Az anyanyelvű iskola mellett, mint tudjuk, az egyház a nemzeti kisebbségek fő megtartó intézménye. A Drávaszögben a református vallás dominál összesen mintegy háromezer hívővel, de vannak római katolikusok és szerb ortodoxok is. A magyar anyanyelvű református egyház sajnálatos módon két egymással vetélkedő ágra szakadt: a Horvátországi Magyar Református Keresztyén Egyház élén Varga György püspök áll, míg a Horvátországi Református Keresztyén Kálvini

Egyházat Szenn Péter püspök vezeti. A horvát anyanyelvű reformátusoknak külön kicsi (anglikán jellegű) nemzeti egyházuk van.

Varga György püspökkel mi is találkoztunk. Elmondta, hogy templomaik a ma lélekszámhoz már „túlméretezettek”, kevés az istentiszteletre rendszeresen járó hívő, miközben az épületek fenntartása, karbantartása az egyházra hárul. A reformáció elterjesztésében ezen a vidéken nagy szerepe volt a híres 16. századi prédikátornak, énekszerzőnek, Sztárai Mihálynak. A török hódoltság alatt a reformátusokat eltűrték, csak az adófizetést követelték meg tőlük, viszont a katolikusokat üldözték, ezért ők csak a török kiűzése után telepedtek meg újra a vidéken. Helyenként többséget alkotnak, például Vörösmarton, ahol a helyi templomban magyar-horvát kétnyelvű szentmisék vannak.

A hitoktatás az általános iskolákban zajlik. Az állami támogatást az egyes egyházak az állammal kötött külön szerződések szerint kapják.

A Drávaszögben működött Ács Gedeon, Kossuth Lajos tábori lelkésze, aki az emigrációba is követte a kormányzót, de később hazatért, és Csúzán lett lelképásztor. Tevékenysége nyomán egyfajta Kossuth-kultusz alakult ki, az 1896-os millennium idején az 1848-49-es szabadságharc vezetőjének emlékművet is állítottak, amelyet a délszláv polgárháború idején a szerb csetnikek több más magyar emlékművel és részben templommal együtt leromboltak. A kormányzó mellszobrát nem, de a domborműveket sikerült megmenteni, ma a helyi kultúrházban láthatók. Ács Gedeon sírját a csúzai temetőben minden év március 15-én megkoszorúzzák.

Vörösmarton élt Túr János (1936-1997), aki a polgárháború előtt polgármester és a helyi katolikus egyházközség világi vezetője volt. Szenvedélyesen szerette egyházát és a magyarságot. Szívügye volt a hagyományápolás, nótaesteket, irodalmi esteket, író-olvasótalálkozókat, borversenyeket, bálokat szervezett, emellett Vörösmarton ő volt a Sárkány futballcsapat utánpótlás csapatának edzője. A polgárháború idején is falujában maradt, többek közt elintézte, hogy mindenki kaphasson kenyeret. A szerb megszállók elhurcolták, kegyetlenül megkínózták, amit soha nem hevert ki. Több műtéten esett át szem-, fül- és vesekárosodás miatt. A vörösmarti templom falán márványtábla őrzi emlékét.

Örökségét lánya, Sipos Túr Klára viszi tovább, akivel mi is találkozhattunk a vasárnapi szentmisén, majd a családi présházban.

Szervezi, összefogja a helyi magyarságot. Vele együtt koszorúztuk meg Túr János emléktábláját a katolikus templom falán.

A Drávaszög ősi halászsíksága, amiről mi is meggyőződhattünk a Kopácsi Halásznapi rendezvényeken. Ezt minden év harmadik szeptemberi hétvégéjén tartják, több ezer résztvevővel, halsütéssel, népzenei koncertekkel, közös csárdástáncolással, vigadozással. Emellett feltétlenül meg kell emlékezni a kiváló drávaszögi borokról, ugyanis a Drávaszög híres szőlő- és bortermelő vidék, a villányi borvidéknek mintegy meghosszabbított része. A falvakban mindenütt borospincék, présházák sorakoznak, a helyi fogadóknak fehér- és vörösborral kínálják a vendégeket.

Végül feltétlenül említést érdemel a vidék egyik fő látványossága, a Kopácsi Rét nevű természetvédelmi terület, az európai kulturális örökség része, amelynek lenyűgöző növény- és állatvilágában, vadmadarainak sokaságában a látogató igény szerint magyar idegenvezetővel is működő hajókiránduláson gyönyörködhet.

T. Kovács Péter

Kedves Olvasó,

Megtisztel azzal bennünket, ha kiadványunkat végig olvassa. A Tarsoly minden egyes száma betekintést nyújt a Háló közösség életébe. Ha egyetért a Háló szellemiségével és céljaival, kérem, támogassa egyesületünket:

*HU25 10700206-44515407-51200002 Swift CIBHHUHB
Részletesebben itt tájékozódhat, ahol nem csak a forintos fizetési lehetőségeket is megtalálja:*

<https://www.halo.hu/index.php/adomany-szervezes/partfogo-pengoje>

Mindenkinek értékes, közösségépítő tevékenységeket kívánunk!

Impresszum

Kiadja a **Háló Egyesület** (www.halo.hu)

A Tarsoly korábbi számai letölthetők: <https://halo.hu/index.php/kiadvanyok>

Főszerkesztő: **Széplaki Mária**

Szerkesztők: **Kómár Katalin, Szeibert András, T.Kovács Péter, Péter Szilvia**

Olvasószerkesztő: **T.Kovács Péter**

Nyomda: Korrekt Nyomdaipari Kft., Budapest